

Arrest

nr. 345 185 van 21 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2020 diende verzoekster samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot twee beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen, stelden verzoekster en haar echtgenoot een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 277 825 van 23 september 2022.

Op 5 juni 2024 diende verzoekster samen met haar echtgenoot in naam van hun minderjarig kind een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 augustus 2024 nam de CGVS een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Verzoekster en haar echtgenoot dienden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 323 835 van 24 maart 2025.

Op 9 september 2024 dienden verzoekster, haar echtgenoot en hun minderjarig kind een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie heeft de aanvraag op 29 september 2025 ongegrond verklaard. Verzoekster en haar echtgenoot dienden een beroep in tegen deze beslissing, die werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 344 699 van 13 april 2026.

Op 14 november 2025 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw (1),

*naam : B. = 1 kind : - R. D. (...)
voornaam : S.
geboortedatum : (...)1990
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Iran*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/08/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 24/03/2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft een minderjarige kinderen in België. Dit minderjarig kind diende een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat op 21/08/2024 negatief afgesloten werd. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met hun minderjarig kind en echtgenoot. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Betrokkene verklaarde voorts dat haar schoonmoeder in Nederland verblijft. Die behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Tenslotte verklaarde betrokkene dat haar meerderjarige oom in Duitsland verblijft. Die behoort ook niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene en zijn echtgenote verkregen verblijfsrecht door een ontvankelijke 9ter aanvraag. Ten slotte werd hun 9ter ongegrond verklaard, waardoor ze beide hun verblijfsrecht verloren. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B. S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.09.2025 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Iran.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en bijgevolg blijft het kerngezin samen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 21/08/2024 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“II.1.1. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[...]

II.1.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing aangaande haar aanvraag tot medische regularisatie.

Bijgevolg werd beroep aangetekend bij de Raad dd. 1 december 2025.

II.1.3. De wet stipuleert dat de verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

De bestreden beslissing stelt:

[...]

De verzoekende partij heeft intensieve medische opvolging nodig. Dit werd reeds naar voren gebracht in de onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag.

Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Bovendien is het dan ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 29 september 2025. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.1.4. Meer zelfs: de verzoekende partij overwoog vrijwillige terugkeer met IOM. Deze oordeelde dat een terugkeer niet realiseerbaar was. Ook dat werd naar voren gebracht in de regularisatieaanvraag, doch daar werd niet over gemotiveerd.

Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op deugdelijke rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting), artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“1. Verzoeksters echtgenoot, R. R., heeft tegen zijn bevel ook hoger beroep ingediend bij Uw Raad en heeft als rolnummer 355.492, gezien de samenhang tussen de 2 dossiers kunnen beide beroepen samen behandeld worden.

De materiële motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 november 2001, nr. 101.624)

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd bevelen, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

Verzoeker heeft asiel aangevraagd in België, die door het CGVS als door Uw Raad negatief is afgesloten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist geenszins dat hij niet over de vereiste documenten beschikt en hij zich op illegale wijze ophoudt in België.

In dat geval moet de verwerende partij in principe een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien brengt de verzoekende partij in haar middel een inhoudelijke kritiek naar

voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

2. Verzoeker roept de schending in van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing geeft aan dat verwerende partij op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet waarom de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Blijkbaar heeft de raadvrouw van verzoeker haar verzoekschrift opgemaakt zonder de bestreden beslissing erbij te nemen.

De verwerende partij citeert uit de bestreden beslissing:

[...]

Waar verzoekster verwijst naar haar medische situatie kan verwerende partij verwijzen naar het advies van de arts-adviseur van 29/9/2025 en naar de ongegrondheidsbeslissing van de 9ter die zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker verwijst naar het arrest 112.609 van Uw Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoekster niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedentes in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan haar eigen situatie.

En waar verzoekster verwijst naar artikel 3 van het EVRM kan verwerende partij meedelen dat de bescherming die verleend wordt via artikel 3EVRM, zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 EVRM. Algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Verzoekster bewijst geenszins de schending van artikel 3 van het EVRM.

Het beroep is ongegrond.”

2.3 Verzoekster voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster wijst erop dat ze aan een ernstige medische problematiek lijdt, reden waarom ze samen met haar echtgenoot en minderjarig kind een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het kader van deze aanvraag werden bewijsstukken vanwege de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: het IOM) bijgebracht waaruit bleek dat een veilige terugkeer naar hun land van herkomst, gezien de medische toestand van verzoekster, niet kan worden gegarandeerd. Hun verzoek om bijstand bij hun terugkeer naar en re-integratie in hun land van herkomst Iran werd door het IOM dan ook geweigerd. Dit gegeven staat niet ter discussie. Verzoekster wijst er dan ook op dat haar medische verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onterecht ongegrond werd verklaard door de gemachtigde.

De Raad stelt vast dat verzoekster hierin moet worden bijgetreden. Uit zijn arrest nr. 344 699 van 13 april 2026 is reeds gebleken dat de gemachtigde op onwettige wijze tot de vaststelling is gekomen dat de medische verblijfsaanvraag van verzoekster ongegrond zou zijn. De Raad heeft in voornoemd arrest de beslissing van de gemachtigde van 29 september 2025 dan ook vernietigd, waardoor de medische verblijfsaanvraag van verzoekster weer open is gevallen.

In de bestreden beslissing verwijst verweerder naar de intussen vernietigde beslissing van 29 september 2025 in het kader van zijn onderzoek met toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Gezondheidstoestand

Betrokkene en zijn echtgenote verkregen verblijfsrecht door een ontvankelijke 9ter aanvraag. Ten slotte werd hun 9ter ongegrond verklaard, waardoor ze beide hun verblijfsrecht verloren. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor B., S.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.09.2025 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Iran.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan en bijgevolg blijft het kerngezin samen."

Gelet op de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van 29 september 2025 waarbij de medische verblijfsaanvraag van verzoekster ongegrond werd verklaard, kan in het kader van de huidige procedure niet naar deze beslissing worden verwezen om te verantwoorden waarom de gezondheidstoestand van betrokkenen niet in de weg staat aan het nemen van een verwijderingsbeslissing. De gemachtigde moet zich opnieuw buigen over de medische verblijfsaanvraag van verzoekster. De motieven van de bestreden beslissing dat de aangehaalde medische elementen niet worden weerhouden omdat een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Iran, kunnen dan ook niet overeind blijven. Het valt immers niet uit te sluiten dat de gemachtigde bij dit nieuwe onderzoek zou stuiten op medische obstakels voor het opleggen van een terugkeerverplichting. Bijgevolg komt het passend voor, onder meer omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

Het enige middel is dan ook gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN